

bragte hun daglig med at læse — helst fremmede Sprog — og to Timer kunde hun til Nød slaa ihjel ved at deltage i Husholdningen, skønt hendes personlige Hjælp dér var ganske overflødig. Men endnu havde Dagen otte lange, tomme Timer, — hvad skulde hun gøre med dem? Spadsere? Men i Vinterens otte Maaneder laa Marker og Veje rundt om som et ufremkommeligt Morads, eller Sneen rejste sig omkring Præstegaarden som en uoverstigelig Mur. Selv om Sommeren satte Synet af de store, stumme Agre, de nøgne, ensformige Stendiger, den altid enten blaanende eller graanende Fjord hende i en nedtrykt Sindsstemning. Hele denne Ørken af Livløshed, der overalt omgav hende, kunde formelig indgyde hende Skræk. Og endda var det levende endnu værre end det døde! Allerværst var det at spadsere ind igennem Byen, hvor hun paa Forhaand vidste, hvilke Mennesker hun vilde træffe, paa hvilke Steder og ved hvilken Beskæftigelse; hvor hun var nødt til at gengælde Bønderkarlenes paatrængende Hilsner og besvare de halvt paaklædte Husmandskoners enfoldige Talemaader om Vejr og Høstudsigter og Nattefrost. I Almindelighed indskrænkede hun derfor sine Vandringer til en ensom Sti, der fra Præstegaardshaven førte ud imod Strandbakkerne. Her tog